

Arrest

nr. 58 722 van 28 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. PARRILLI, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 9 juni 2008 het Rijk binnengekomen met een visum C, afgeleverd op 19 mei 2008 en geldig tot 2 september 2008.

Verzoeker dient op 21 augustus 2008 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgische echtgenote met wie hij op 12 augustus 2008 in het huwelijk trad. Op 18 september 2008 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en op 5 februari 2009 wordt hij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 8 juni 2010 spreekt de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde de echtscheiding uit.

Op 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 november 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A.F. (...) geboren te (...), (...) en van Algerijnse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietigverklaard.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen op 08.06.2010 uit de echt gescheiden zijn voor de Rechtbank van Eerste Aanleg van Oudenaarde.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheids- en proportionaliteitsbeginsel. Tevens voert verzoeker een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, op grond van het feit dat het huwelijk werd ontbonden. Terwijl artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet verweerder slechts toelaat om tijdens de eerste twee jaren van het verblijfsrecht een einde te stellen aan dit verblijfsrecht in het geval van echtscheiding of ontbinding van het huwelijk.

Artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt eveneens dat:

“In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, vermeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Verzoeker wijst er evenwel op dat hij zich *in casu* in het derde jaar van zijn verblijfsrecht als echtgenoot van een Belg bevond, daar hij op 12 augustus 2008 is gehuwd. Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat verweerder zich niet louter op de echtscheiding kon baseren om een einde te stellen aan zijn verblijfsrecht. Verweerder diende daarentegen ook te motiveren over een ‘schijnsituatie’. Verzoeker stelt dat verweerder zijn motiveringsplicht heeft geschonden, en op deze wijze ook op disproportionele wijze afbreuk doet aan zijn recht op verblijf zoals neergelegd in de bepalingen die in zijn middel werden uiteengezet.

2.2 In de repliekmemoire verwijst verzoeker naar de middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.3 Het wordt niet betwist dat verzoeker op 21 augustus 2009 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in functie van zijn Belgische echtgenote met wie hij op 12 augustus 2008 in het huwelijk trad. Het wordt evenmin betwist dat hij op grond hiervan op 18 september 2008 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie en op 5 februari 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart.

Verzoeker betwist evenmin dat op 8 juni 2010 de rechtbank van eerste aanleg te Oudenaarde de echtscheiding heeft uitgesproken en dat verweerder op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste alinea, 4° van de Vreemdelingenwet, een einde heeft gesteld aan verzoekers verblijf omwille van het feit dat hij uit de echt is gescheiden. Verzoeker meent dat verweerder dit niet louter op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste alinea, 4° van de Vreemdelingenwet kon doen, daar zijn huwelijk reeds meer dan twee jaar duurde. Hij meent aldus dat *in casu* ook met artikel 42^{quater}, § 1, tweede alinea rekening diende gehouden te worden waarin wordt gestipuleerd dat er ook in de loop van het derde jaar een einde kan worden gesteld aan het verblijf mits er gemotiveerd wordt aangaande elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste alinea, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

De Raad stelt vast dat verzoeker zich vergist aangaande de wijze van berekening van de termijn van twee jaar, nu artikel 42^{quater}, § 1, eerste alinea duidelijk stelt *“er kan een gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf (...)”* en dus niet de eerste twee jaar van het huwelijk, een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht.

De vraag rijst dus vanaf wanneer de termijn van twee jaar verblijf in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie begint te lopen

Verweerder antwoordt in het nota met opmerkingen het volgende:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt als zou hij zijn verblijfsrecht hebben verkregen vanaf de dag dat hij in het huwelijk trad met mevr. D.S (...).

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker in het bezit werd gesteld van de F-kaart op 5 februari 2009. Derhalve verkreeg hij pas vanaf die datum een verblijfsrecht in België in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De bestreden beslissing dateert van 4 november 2010. Uit deze gegevens blijkt dat de termijn van 2 jaar, voorzien in artikel 42^{quater}, §1, 4° van de vreemdelingenwet wel degelijk gerespecteerd werd.

Hij bevindt zich immers in het tweede jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, waardoor het verblijfsrecht in casu wel degelijk beëindigd kon worden om redenen dat hij niet meer getrouwd is met zijn Belgische echtgenote. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker .

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze genomen, conform artikel 42^{quater} §1, 4° van de wet van 15 december 1980.”

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet de omzetting naar Belgisch recht is van de artikelen 12, §§ 2 en 3; 13, § 2 en 14, § 2 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG). Uit artikel 10, § 1 van de richtlijn 2004/38/EG blijkt dat *“1. Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag terzake vastgesteld door de afgifte van een*

document, "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven." Uit deze bepaling en conform de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de afgifte van de verblijfskaart/verblijfsvergunning het verblijfsrecht van de familielid van de burger van de Unie vaststelt. In zijn arrest van 25 juli 2002 met nummer C-459/99 stelt het Hof van Justitie met betrekking tot de afgifte van een verblijfsvergunning ten aanzien van familieleden van een burger van de Unie dat "De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat is, zoals het Hof herhaaldelijk heeft verklaard (zie met name arrest van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-273, punt 12), niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt. Dit geldt ook voor de onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat en zijn verblijfsrecht rechtstreeks ontleent aan artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 4 van richtlijn 73/148, ongeacht of door de bevoegde instantie van een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven." In zijn arrest van 23 maart 2006 met nummer C-408/03 in punt 63 herhaalt het Hof van Justitie uitdrukkelijk dat "De afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een lidstaat moet niet worden beschouwd als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een andere lidstaat uit het oogpunt van de bepalingen van gemeenschapsrecht vaststelt (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 33, en arrest van 25 juli 2002, MRAX, C-459/99, Jurispr. blz. I-6591, punt 74)."

In casu ontnemen de familieleden van een burger van de Unie hun verblijfsrecht in België aan de Europese regelgeving. In zijn arrest van 14 april 2005 stelt het Hof van Justitie dat "In dit verband wordt het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt" (HvJ 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf. HvJ 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet regelt de beëindiging van "het verblijf in hun hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie" (eerste zin artikel 42quater, § 1) en regelt geenszins het ontstaan van het verblijfsrecht. Voormeld artikel legt de verwerende partij op haar beëindigingsbeslissing te nemen binnen de twee jaren van het verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en niet binnen de twee jaren van de datum van het ontstaan van het recht op verblijf of niet binnen de twee jaren na de afgifte van een verblijfskaart.

De berekening van de kwestieuze termijn van twee jaren vangt dus niet aan vanaf de afgifte van de F-kaart. Deze afgifte is slechts de vaststelling van het verblijfsrecht van het familielid van de burger van de Unie.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de parlementaire voorbereiding tevens vermeld staat "de richtlijn schaft de formaliteiten af van de afgifte van een verblijfskaart aan burgers van de Europese Unie. Hun verblijfsrecht wordt dus niet meer vastgesteld aan de hand van een verblijfskaart. De Richtlijn maakt het echter mogelijk voor het gastland om aan de burgers van de EU de verplichting op te leggen om zich bij de bevoegde autoriteiten te laten inschrijven (artikel 8). In België zal dit overeenkomen, zoals nu het geval is, met een inschrijving in het bevolkingsregister. Voor de EU-burger heeft deze administratieve formaliteit het voordeel dat het vereiste bewijs van de duur van het verblijf, met het oog op het verkrijgen van het duurzame verblijfsrecht, gemakkelijker geleverd kan worden." (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, 14). Artikel 8 van voormelde richtlijn regelt louter de administratieve formaliteiten te vervullen voor de burgers van de Unie en niet het ontstaan van het verblijfsrecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van een verblijfskaart als echtgenoot van een Belgisch onderdaan indiende op 21 augustus 2008 en dat hij op 18 september 2008 een attest van immatriculatie ontving.

In casu wordt vastgesteld dat verzoeker sedert 21 augustus 2008 in België verbleef als familielid van een burger van de Unie, dit is de datum waarop hij een attest van immatriculatie ontving en werd ingeschreven in het bevolkingsregister. Vanaf deze datum begon aldus de termijn van twee jaar te lopen. De termijn van twee jaar eindigde bijgevolg in augustus 2010.

Ook in de loop van het derde jaar van verzoekers verblijfsrecht, zoals *in casu* het geval is, kon verweerder verzoekers verblijfsrecht beëindigen, maar zoals verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, diende rekening te worden gehouden met artikel 42^{quater}, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“In de loop van het derde jaar van hun verblijf als familielid van de burger van de Unie, (...), volstaat de motivering, gebaseerd op een in het eerste lid bedoeld element, enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie. Hetzelfde geldt voor familieleden van de burger van de Unie, (...), in de loop van het derde tot het vijfde jaar van hun verblijf.”

Overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is deze bepaling ook van toepassing op familieleden van een Belg.

Er dient dus te worden vastgesteld dat verzoekers verblijfsrecht op 4 november 2010 werd beëindigd zodat de motivering van de beëindiging van het verblijfsrecht *in casu* niet volstond met een verwijzing naar het feit dat verzoeker uit de echt gescheiden is maar dat deze motivering diende te worden aangevuld met elementen die wijzen op een schijnsituatie. *In casu* is dit niet gebeurd, zodat de schending van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Het eerste middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht.

2.4 De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede en derde middel de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid betwist, doordat er, ten eerste geen algemene of specifieke delegatie van bevoegdheid bestaat van de minister aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of deze minstens niet tegenstelbaar is aangezien de delegatie van bevoegdheid niet is gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad en ten tweede het uitsluitend aan de minister toekomt om in voorkomend geval de bevoegdheden die hem werden toegekend te delegeren in de vorm zoals voorgeschreven door artikel 82 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de koning niet kan afwijken van de wettekst en geen bevoegdheden die hij zelf niet bezit kan toekennen aan een staatssecretaris.

2.5 De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het KB van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt ondermeer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *"Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht"*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *"Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux"*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 juli 2009 wordt mevrouw J. Milquet, die bij koninklijk besluit van 20 maart 2008 benoemd werd tot Vice-Eerste Minister en Minister van Werk en Gelijke Kansen, bovendien belast met het migratie- en asielbeleid (artikel 4). De heer M. Wathélet wordt benoemd tot staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, toegevoegd aan de minister belast met Migratie- en asielbeleid (artikel 6).

Bijgevolg kan worden aangenomen dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, M. Wathélet, als de minister belast met Migratie- en asielbeleid, J. Milquet, bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de omstandigheid dat de beslissing ondertekend werd door de gemachtigde van de staatssecretaris, merkt de Raad het volgende op: het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit van 18 maart 2009), vermeldt dat voor de toepassing van dit besluit onder "Minister" moet worden verstaan "de Minister die bevoegd is voor de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen". Dit is een gelijkaardige bepaling als opgenomen in de Vreemdelingenwet en in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Aangezien hierboven reeds werd uiteengezet dat zowel de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid als de minister belast met Migratie- en asielbeleid bevoegd zijn voor de ondertekening van de individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en van het besluit van 8 oktober 1981, dient te worden aangenomen dat zowel de minister als de staatssecretaris deze bevoegdheid kunnen delegeren aan de gemachtigde ambtenaar zoals bepaald in het delegatiebesluit van 18 maart 2009. De bestreden beslissing werd rechtsgeldig ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN